

Arrest

**nr. 51 165 van 16 november 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM, loco advocaat S. COOLEMAN, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 augustus 2009 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 27 april 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 31 426 van 11 september 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 8 april 2010.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 mei 2010.

1.4. Op 22 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 11 saratan 1345 (Afghaanse kalender, 2 juli 1966) in de wijk Chuzara Hazat Shor Bazaar van de stad Kabul. In 1370 (ca 1991) trad u in dienst bij het Ministerie van Volksgezondheid waar u, met uitzondering van de periode onder het Talibanregime, werkte tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Tegelijkertijd werkte u in de apotheek van uw vader. Zijn eerste huwelijk had uw vader een zoon opgeleverd, uw halfbroer, T.(...). T.(...) had zich eerst bij Hezb-i Islami aangesloten en zich met de komst van de Taliban aan de kant van de nieuwe machthebbers geschaard. Hoewel hij steeds in Maidan Shahr verbleef, kwam hij u tijdens het regime van de Taliban geregeld bezoeken in de apotheek en drong hij erop aan dat de apotheek zich borg zou stellen bij de aankoop van een wagen. U weigerde dit steeds. Na de val van het Talibanbewind onderhield u sporadische contacten met T.(...), tot u in aqrab 1386 (oktober - november 2007) door het bureau voor de strijd tegen het terrorisme voor ondervraging meegenomen werd. Bij de verkoop van een auto, waarmee in Khost een aanslag werd gepleegd, had uw apotheek zich door middel van uw stempel op het aankoopdocument borg gesteld. Toen u hiermee geconfronteerd werd, sprak u het vermoeden uit dat T.(...) achter de aanslag zat. Na het betalen van een borgsom en op voorwaarde dat u met het bureau zou meewerken om T.(...) te arresteren, werd u vijf dagen later vrijgelaten. Uw taak bestond erin T.(...) naar Kabul te lokken. In de komende maanden contacteerde u T.(...) en stuurde u hem geschenken. Bij uw vierde gesprek verweet T.(...) u echter bij de overheid te werken en niet volgens de Islam te leven. Vervolgens werd u drie maal telefonisch bedreigd en ontving u op 4 saur (24 april 2008) een brief van Hezb-i Islami. Daarin werd u gevraagd uw werk op te geven, zoniet zou u gedood worden. Op 10 saur 1387 (30 april 2008) verliet u Afghanistan om op 11 augustus 2008 in België aan te komen, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. Op 28 april 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met haar arrest van 11 september 2009 een soortgelijke beslissing.

Op 08 april 2010 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. U verklaart nog steeds T.(...) te vrezen. Bovendien zijn ook de Afghaanse autoriteiten naar u op zoek. Immers, u bent er niet in geslaagd T.(...) aan hen uit te leveren.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een aantal nieuwe documenten voor: een oude akte die de scheiding tussen uw vader en zijn eerste vrouw bezegelde, een dreigbrief die T.(...) naar uw vader stuurde, een brief van de autoriteiten waarmee uw vader wordt uitgenodigd zich aan te melden bij het bureau ter bestrijding van het terrorisme, een eigendomsakte van uw vrouw, verscheidene eigendomsaktes van huizen die uw familie en uzelf bezitten, een verkoopsakte die aantoonde dat de apotheek van uw vader van de hand werd gedaan, een brief die uw vrouw u recent toestuurde en enkele foto's van uw gezin en uw ouders.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 28 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw beweerdde problemen met Toryalai geen geloof kan worden gehecht. Immers, over uw halfbroer T.(...) wist u nauwelijks iets te vertellen. Het Commissariaat-generaal haalde diverse vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aan om uw asielrelaas te weerleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde op 11 september 2009 onder meer dat uw gebrek aan kennis (over T.(...)) de kern van uw asielrelaas betreft en dat dit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang brengt.

Bij uw tweede asielaanvraag legt u enkele documenten voor die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas moeten herstellen. De oude akte, opgesteld in 1346 (1967), bepaalt

de scheidingsmodaliteiten tussen uw vader en zijn eerste vrouw S.(...). Er wordt onder meer afgesproken welke som uw vader aan deze vrouw en moeder van T.(...) moet betalen. U geeft zelf aan dat het de bedoeling was dat de scheiding met deze overeenkomst voor eens en voor altijd zou zijn geregeld en dat T.(...)sinds 1967 niet meer bij uw vader zou wonen. Deze akte toont aan dat u uw halfbroer wellicht niet heeft gekend. Allerm minst is dit een bewijs dat u later problemen heeft gekregen met deze T.(...).

Ook de dreigbrief die van de hand van T.(...) zou zijn, overtuigt niet. Zo blijkt dat dit een document is dat dateert van 28/01/1387 (16 april 2008). Het is zeer merkwaardig dat u dit document, dat meer dan twee jaar oud zou zijn, pas bij uw tweede asielaanvraag kan voorleggen. U heeft daar ook geen verklaring voor (CGVS, p.5). Met deze brief zou T.(...) 20.0000 dollar hebben geëist van uw vader. Na deze brief is uw gezin, dat met de dood werd bedreigd, naar Pakistan gevlucht. Uw vader zou in Kabul zijn gebleven. Het is in deze opmerkelijk dat uw vader sinds deze dreigbrief niet meer werd bedreigd door T.(...). Dat hij ondertussen oud en ziek is en om die reden met rust wordt gelaten, lijkt geen afdoende argumentatie daar u het beeld schetst van een niets ontziende, sadistische T.(...) die bovendien een terrorist zou zijn. Echter, opnieuw blijkt dat uw verklaringen over die terroristische activiteiten vaag en tegenstrijdig blijken. Zo heeft u tijdens de eerste asielprocedure verklaard dat T.(...) een lid is van de groepering Hezb-i Islami (CGVS, 9 oktober 2008, p.8). Het is opmerkelijk dat u nu stelt dat uw broer aanvankelijk bij Hezb-i Islami was en later bij de Taliban ging. Nu nog steeds zou T.(...) een Talib zijn (CGVS, p.8). Dat u de man nu eens tot Hezb- i Islami en dan weer tot de Taliban rekent, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Voorts overhandigt u een oproepingsbrief van de autoriteiten. Nog steeds zou u worden geconfronteerd met de gevolgen van de aanslag die door T.(...) zou zijn gepleegd. Nog steeds zou men u verdenken van betrokkenheid bij een aanslag met bomauto. Wat dat betreft, kan worden gewezen op de merkwaardige vaststelling dat u niet op de hoogte blijkt van de gevolgen van dit incident: zo kan u niet verduidelijken wanneer die bomauto zou zijn ontploft, weet u niet of er al dan niet slachtoffers vielen (laat staan hoeveel mensen werden gewond of gedood) en weet u niet eens of die aanslag tegen burgers, politie of (Afghaanse of buitenlandse) militairen was gericht (CGVS, p.8). Verwacht mag worden dat u meer kennis heeft over de aanslag waarvan u en uw halfbroer zouden worden beschuldigd. Dit toont nogmaals aan dat uw asielrelaas niet oprecht is.

Verder overhandigt u diverse eigendomsaktes met bijhorende vertaling naar het Engels. Deze eigendomsstukken tonen aan dat uw familie bemiddeld is en dat u uit Kabul afkomstig bent. Dit zijn zaken die in de eerdere weigeringsbeslissing niet ter discussie werden gesteld. De verkoopsakte stelt dat de apotheek van uw vader in 1388 (2009) werd verkocht. U herhaalt telkens dat deze documenten aantonen dat u niet om economische redenen naar België bent gekomen. Echter, ook dit wordt niet beweerd in de weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal op 28 april 2009 nam.

Voorts legt u een brief van uw vrouw voor. Zij verblijft momenteel in Pakistan en beschrijft de deplorabele situatie waarin uw gezin verkeert. In het algemeen kan worden gesteld dat brieven van familie geen enkele bewijswaarde hebben. Ook de foto's van uw gezin en uw ouders vormen geen bewijs voor wat dan ook.

Er dient te worden geconcludeerd dat de voorgelegde documenten de eerdere weigeringsbeslissingen van de Belgische asielinstanties niet vermogen te weerleggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door

Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U verklaarde van de hoofdstad Kabul afkomstig te zijn. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bermbommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet gevisieerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag) en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, voert verzoeker met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling aan te voldoen aan de vier voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Verzoeker stelt dat hij als Afghaan van Tadjiekse origine asiel heeft aangevraagd in België, hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren vanwege zijn stiefbroer T. omdat verzoeker meewerkte met de overheid en het bureau voor de strijd tegen terrorisme omdat hij een vermoeden had dat zijn stiefbroer verantwoordelijk was voor een aanslag. Verzoeker ondersteunt zijn vrees voor vervolging vanwege zijn stiefbroer met een dreigbrief aan zijn vader en een oproepingsbrief van de autoriteiten waarmee zijn

vader werd uitgenodigd om zich te melden bij het bureau ter bestrijding van het terrorisme. Dat zijn stiefbroer niet mag onderschat worden blijkt uit het feit dat hij de stempel van de apotheek had misbruikt om borgstelling te bekomen voor de aankoop van een auto waarmee later een aanslag zou zijn gepleegd door zijn stiefbroer of zijn kompanen, aldus verzoekers vermoeden. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal de documenten gewoon naast zich neer te leggen en hij verklaart waarom de dreigbrief van T., gedateerd 28/01/1387 niet eerder werd neergelegd, met name omdat hij op 30/04/2008 zijn land verliet en het niet merkwaardig is dat hij de toen nog recente brief bij zijn vlucht niet onmiddellijk heeft meegenomen. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hem een aantal documenten zouden worden opgestuurd. Verzoeker vervolgt dat hij vanaf het begin heeft gezegd dat de relatie met zijn stiefbroer koel was en zij slechts sporadisch contact hadden. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar het verhoor van 09/10/2008 (p. 9), dat verweerder éézijdig en tegenstrijdig is en uit het verhoor enkel onthoudt wat nuttig is om te besluiten tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus. Daarnaast vreest verzoeker ook de overheidsdiensten omdat hij na zijn opsluiting gedurende 5 dagen slechts vrijkwam onder de voorwaarde om met de overheid mee te werken om zijn stiefbroer te laten arresteren. Door te vluchten heeft hij de medewerking stopgezet, aldus verzoeker.

Met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker erop dat de situatie in Kabul geenszins veilig te noemen is. Verzoeker tracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing te weerleggen en betwist dat burgers uit Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet lopen.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag geweigerd omdat (i) reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat aan zijn beweerde problemen met T. geen geloof kan worden gehecht aangezien hij niets over zijn halfbroer T. wist te vertellen en hij verder vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde, (ii) de thans voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen herstellen gelet op het feit dat de oude akte slechts de scheidingsmodaliteiten tussen zijn vader en diens eerste vrouw aantoonde en geen bewijs is dat verzoeker later problemen met T. zou hebben gekregen, het opmerkelijk is dat verzoeker de dreigbrief van T. pas twee jaar later voorlegt en zijn vader sinds deze dreigbrief niet meer werd bedreigd, zijn verklaringen over de terroristische activiteiten van T. vaag en tegenstrijdig blijken, het merkwaardig is dat verzoeker een oproepingsbrief van de autoriteiten zou ontvangen hebben maar tegelijk niet op de hoogte is van de gevolgen van dit incident, de eigendomsaktes en verkoopsakte van de apotheek slechts aantonen dat verzoekers familie bemiddeld is en uit Kabul afkomstig is, de brief van zijn vrouw geen enkele bewijswaarde heeft, en foto's van zijn gezin en ouders geen bewijs voor wat dan ook vormen, en (iii) in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient beoordeeld te worden en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dient gekomen te worden dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals uitgebreid toegelicht.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Verzoekers eerste asielaanvraag steunde op de vrees voor vervolging vanwege zijn halfbroer T. en de Hezb-i Islami omdat hij voor de overheid werkte en niet volgens de Islam leefde. Zijn asielaanvraag werd door de commissaris-generaal op 27 april 2009 geweigerd omdat zijn kennis over zijn halfbroer, die hij verantwoordelijk acht voor zijn problemen in Afghanistan erg beperkt is, hij nauwelijks inspanningen leverde om bescherming te bekomen van de overheid en in Kabul geen willekeurig geweld heerste in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 31 426 van 9 september 2009 van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen blijkt uit voornoemd arrest dat (i) verzoekers kennis over zijn halfbroer, de oorzaak en de auteur van zijn geveesde vervolging, erg beperkt is, (ii) hij evenmin iets kon vertellen over de activiteiten van zijn halfbroer als talib en zijn verklaringen over de wijze waarop zijn halfbroer zich bij de Taliban aansloot uiterst opmerkelijk zijn in het licht van de informatie aanwezig in het administratief dossier, (iii) verzoeker melding maakte van een gsm en het bestaan van een mobiel netwerk in een periode dat dit mobiele netwerk nog niet actief was in Afghanistan, (iv) het verbazingwekkend is dat verzoeker ondanks de verschillende dreigementen die hij over een tijdspanne van een maand ontving, nauwelijks enige inspanning zou hebben gedaan om veiligheidsmaatregelen te nemen, (v) aan de dreigbrieven en het oproepingsbevel geen geloof kan worden gehecht aangezien documenten slechts een relaas kunnen ondersteunen bij plausibele en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, en (vi) verzoeker, afkomstig uit Kabul, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet heeft aangetoond. Dit arrest heeft gezag van gewijsde.

Thans voert verzoeker aan vervolging te vrezen vanwege zijn halfbroer T. en de Afghaanse autoriteiten. Om zijn tweede asielaanvraag te staven legt verzoeker volgende documenten neer: een akte met de scheidingsmodaliteiten tussen verzoekers vader en zijn eerste vrouw, een dreigbrief van T. gericht aan verzoekers vader, een brief van de autoriteiten gericht aan verzoekers vader, eigendomsaktes van huizen van zijn familie en zichzelf, een verkoopsakte van de apotheek van zijn vader, een brief van zijn vrouw en foto's van zijn gezin en ouders.

2.5. Met betrekking tot de door verzoeker nieuw neergelegde documenten, merkt de Raad op dat de betrouwbaarheid van stukken dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het dossier en dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen.

Waar verzoeker voorhoudt dat de dreigbrief en de andere bijkomende documenten onvoldoende werden onderzocht, het helemaal niet merkwaardig is dat hij de toen nog recente dreigbrief bij zijn vlucht niet onmiddellijk heeft meegenomen en hij tijdens zijn eerste asielaanvraag vermeldde dat hem een aantal documenten werden opgestuurd maar dat hij deze nog niet had ontvangen, merkt de Raad vooreerst op dat de dreigbrief gericht is aan verzoekers vader en niet aan hemzelf en dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit document wel degelijk werd onderzocht doch dat de commissaris-generaal dienaangaande overweegt: *“Ook de dreigbrief die van de hand van T.(...) zou zijn, overtuigt niet. Zo blijkt dat dit een document is dat dateert van 28/01/1387 (16 april 2008). Het is zeer merkwaardig dat u dit document, dat meer dan twee jaar oud zou zijn, pas bij uw tweede asielaanvraag kan voorleggen. U heeft daar ook geen verklaring voor (CGVS, p.5). Met deze brief zou T.(...) 20.0000 dollar hebben geëist van uw vader. Na deze brief is uw gezin, dat met de dood werd bedreigd, naar Pakistan gevlucht. Uw vader zou in Kabul zijn gebleven. Het is in deze opmerkelijk dat uw vader sinds deze dreigbrief niet meer werd bedreigd door T.(...). Dat hij ondertussen oud en ziek is en om die reden met rust wordt gelaten, lijkt geen afdoende argumentatie daar u het beeld schetst van een niets ontziende, sadistische T.(...) die bovendien een terrorist zou zijn.”* De motivering in de bestreden beslissing omtrent de dreigbrief wordt door verzoeker niet ontkracht door vage en niet gestaafde opmerkingen.

Immers, ofschoon verzoeker, zoals hij aangeeft in zijn verzoekschrift, tijdens het gehoor op 9 oktober 2008 in het kader van zijn eerste asielaanvraag inderdaad aangaf dat hij nog documenten verwachtte, blijkt echter uit de volledige lezing van het fragment dat verzoeker doelde op één document met bedreigingen gericht aan zichzelf en een bedreiging gericht aan zijn vrouw (adm. doss., CGVS, gehoor 9 oktober 2008, p. 6). Verzoeker maakte geen melding van een dreigbrief gericht aan zijn vader zodat de vaststelling van de commissaris-generaal dat het opmerkelijk is dat verzoeker dit document pas twee jaar na de afgifte ervan wordt voorgelegd, staande blijft. Dat het opmerkelijk is dat verzoekers vader na deze dreigbrief nooit meer bedreigd werd, wordt door verzoeker niet weerlegd en blijft derhalve eveneens gehandhaafd. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, zonder onderzoek naar de echtheid van een document, aan de aangebrachte stukken bewijswaarde kan weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, en de vaststelling dat dit niet het document is waarvan sprake tijdens zijn eerste asielaanvraag en de dreigbrief hoe dan ook niet aan verzoeker is gericht.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motivering met betrekking tot de andere door hem ingediende documenten niet concreet weerlegt.

2.6. Wat verzoekers gebrekkige kennis over zijn stiefbroer T. betreft verwijst de Raad naar het voornoemd arrest waaruit het volgende blijkt: *“Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de Belgische asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. In casu stelt de commissarisgeneraal in de bestreden beslissing correct dat verzoekers kennis over zijn halfbroer, de oorzaak en auteur van zijn geveesde vervolging, erg beperkt is. Zo kon verzoeker over zijn huidige activiteiten slechts vertellen dat hij tot de partij Hezb-i Islami behoort, maar meer concrete informatie kon verzoeker hierover niet verschaffen, en bleek zijn aan tijding over dit lidmaatschap van zijn halfbroer bij Hezb-i Islami slechts te stoelen op een vermoeden. Verder kon verzoeker evenmin iets vertellen over de activiteiten van zijn halfbroer als talib en blijken verzoekers verklaringen over de wijze waarop zijn halfbroer zich bij de Taliban aansloot uiterst opmerkelijk met het oog op de informatie aanwezig in het administratieve dossier. Van verzoeker, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van de dreigementen geuit door zijn halfbroer Toryalai, mag worden verwacht dat hij gedetailleerde informatie kan verschaffen over zijn halfbroer en diens politiek engagement. Verzoekers gebrek aan kennis betreft de kern van zijn asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid van het relaas wel degelijk ernstig in het gedrang.”*

Zijn argumenten dat zijn relatie met zijn stiefbroer koel was en zij slechts sporadisch contact hadden kunnen geen ander licht werpen op de reeds in de eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag inderdaad melding maakte van het talib-verleden van zijn halfbroer, doet geen afbreuk aan het feit dat hij er ook in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet in slaagde de activiteiten van T. als talib te omschrijven en zijn verklaringen over de wijze waarop zijn halfbroer zich bij de Taliban aansloot uiterst opmerkelijk zijn in het licht van de informatie aanwezig in het administratief dossier. Waar verzoeker nog een poging onderneemt om te verklaren waarom hij niet meer weet over de voorgehouden aanslag, wijst de Raad erop dat verzoekers kennis over de aanslag nihil is wat zijn relaas totaal ondermijnt vermits hij naar zijn eigen zeggen aangehouden werd omwille van zijn stiefbroer en die aanslag, en dan ook redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij minstens kan meedelen wanneer de aanslag plaatsvond, de slachtoffers en het doel van de aanslag.

2.7. Vermits aan verzoekers relaas omtrent de bedreigingen van zijn stiefbroer geen geloof kan worden gehecht, hij ook niet aannemelijk maakt dat zijn stiefbroer een aanslag zou hebben gepleegd en mede gelet op het feit dat de thans neergelegde documenten geen ander licht op deze ongeloofwaardigheid kunnen werpen, kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de Afghaanse autoriteiten die zouden voortvloeien uit zijn problemen met T.. Bovendien dient ook hier weer vastgesteld te worden dat de oproepingsbrief gericht is aan verzoekers vader.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het document “Subject Related Briefing Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” van 19 november 2009 concludeerde dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het document blijkt immers dat in de hoofdstad Kabul weliswaar aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban maar geen “open combat” wordt gevoerd doch de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd enerzijds en zelfmoordaanslagen en berrbommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen anderzijds. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Ook UNHCR vermeldt in het document “Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection” van 6 oktober 2008 Kabul niet als zijnde onveilig gebied,

behoudens de districten Sarobi, Paghman, Khak-e-Jabar, Musahi en Charasyab. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die deze overwegingen weerlegt.

Op 18 oktober 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een update worden betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in de periode november 2009 en augustus 2010 (*“Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” van 17 augustus 2010*). Hieruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Kabul-stad, verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart geen enkele elementen die erop zouden wijzen dat verzoeker in aanmerking komt voor artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS